

31 серпня 1914 року
Пізнього вечора я виїхав із Довіля
В маленькому авто Андре Рувера

Нас було троє я він і шофер

Ми сказали прощай цілій епосі
Над Європою вставали розлючені велетні
Орли покидали гнізда чекаючи сонця
Хижі риби виринали з безодень
Народи сходились аби пізнатись до кінця
Мерці здригалися із жаху в своїх похмурих домовинах

Собаки гавкали туди десь до кордонів
Я їхав несучи в собі усі ці армії що бились
В моїй душі ж бо пролягли усі краї якими сунулись війська
Усі ліси й веселі села Бельгії
Льоруж і франкоршан відкриті оболоні
Куди не раз чужі вдирались легіони
І колії грімкі де ті що йшли на смерть
Прощались поглядом з оцим життям барвистим
Глибокі океани де чудища підводні
Байдужно шастали між решток кораблів
Вершини височенні де люди вперто б'ються
Куди й орел не злине
Людина б'є людину
І котиться униз падучою зорею

Відчув я у собі якісь нові істоти
Що світ новий будують і вправно ним керують
Якийсь купець багатий і дивно щедровитий
Небачені товари розіклав
А пастухи-гіганти німі отари гнали

Що йшли слова щипали і скубли як могли
Собаки ж гавкали на них усю дорогу

Я ніколи не забуду цієї нічної подорожі
Коли ніхто з нас не промовив ні слова
О похмурий від'їзд коли вмерли наші три фари
О ніжна передвоєнна ніч
О села де хапливо працювали
Ковалі

Покликані між дванадцятою й першою годиною ночі
Їхали ми до голубого Лізьє
До золотого Версалю
Тричі спинялись бо лопали скати

Коли ж другого дня опівдні
Через Фонтенбло
Ми в'їхали в Париж
Якраз оголошувано мобілізацію
Ми зрозуміли з товаришем
Що це мале авто нас привезло
В нову епоху
Хоч ми були вже зрілі люди
А чулись ніби щойно народились